

Všichni jsme pořád dětmi...

Tímto obdobím si bezesporu projde každý. Dosáhneme věku patnácti let a začneme rebelovat. Zpřehodnotíme pravidla, která nám okolí předávalo, aby z nás vychovalo správné a spořádané občany. Zaujmem kritický postoj ke každému detailu a jako největší puritáni vytáhneme do boje za lepší svět. V tom nám budiž vzory slavní hudebníci, herci, aktivisté nebo třeba jen Pepa z céčka, který chodil do školy v kulichu, ačkoliv teploměr ukazoval třicet stupňů ve stínu, nebo založil slovnou Církev Petákové na počest nejslavnější matematické učebnici. My zajdeme ještě dál, přestaneme jíst maso, protože jsme ekologičtí a nehodláme ubližovat zvířátkům, nabarvíme si vlasy nazeleno, protože je to známka punku, nastříkáme sprejem průmyslové zóny našeho nevzhledného města, aby svět nebyl nudný a šedivý...

Většinu lidí toto období přejde v rané dospělosti, nad všemi problémy mávnou rukou a řeknou si: „Jsem spokojen(a) s tím, co mám“, přejdou do rodinného stavu a zaměstnání, kterými dřív opovrhovali a najednou jejich sny a touhy přestanou být podmíněny dosažením ideálu toho rebela, který je přivedl na onu cestu zkázy.

Ale vraťme se do ranějších dob. Vidíme sebe jako malé děti, sotva odrostlé panenčím a autíčkům. Na zdech jejich pokoje se lesknou plakáty Pokémonů, Supermanů, Krtečků, Hurvínků, Bárbín a jiných postaviček. Začneme toužit být také jimi, nicméně bez ambic zachránit svět. Nejdůležitější je sbírat kartičky a nálepky s naším hrdinou, neboť tak mu prokážeme věrnost. Stupeň oddanosti umocníme tím, že se budeme oblékat jako náš hrdina – vždyť se chceme vlastně stát jím samým...

A pokud máme odvahu zajít dál, otevřeme čerstvé vydání časopisu Mateřídouška nebo Měďa Pusík, podíváme se na anketu „Kým byste chtěli být?“ a přečteme si odpověď tříletého Petříčka ze Zlámané Lhoty: „Sluníčkem, protože se může na všechny dívat a není mu zima.“

Vy i já si teď možná řeknete něco jako: „Ach ano, je krásné, jaké mají děti vzory a idoly, ale jednou to pomine. Nebudu mít potřebu bojovat za všeobecné blaho světa, i když je pravda, že teď možná ano. Netoužím sbírat předměty s hrdiny z nereálných světů. A už vůbec netoužím být žhavou koulí uprostřed sluneční soustavy, 100,9krát větší než Země. Tohle je naprosto infantilní představa, ke které já jako skoro dospělý nemám potřebu vzhlížet. Blaho světa mě možná přeci jen uchvátí a dětské příběhy budu vyprávět dětem, jenže plakát se sluníčkem si nikam určitě nepověsím.“

Dočtete, kliknete na tlačítko Zavřít a uvidíte monitor svého počítače. Oslepí vás nádherná záře. Matně rozpoznáváte obrysy údolí opředeného statnými kmeny stromů. Před vámi se rozprostírá sytě zbarvená louka.

Počkat... Kdo že se tu bavil o infantilní představě, ke které nemá potřebu vzhlížet?

Možná budu nudná dospělá ve světle reálného světa, která již prostě nenávratně pohřbí fantazii v minulosti. Ale jedno vím jistě: Pořád budu zívidět tomu žlutému rozžhavenému předmětu z obrazovky svého počítače rozhled nad krajinou a nepomíjivé teplo.

Jméno: Ivana Recmanová

Škola: Osmileté gymnázium Bud'ánka, o. p. s.

